

7. oddíl Rysové
Středisko M. Seiferta
Beroun

Výprava na Jinčov 6.10.2013

Skoro celý oddíl se vydal na výpravu do nižborských lesů. Zatím to byla nejdelší výprava. Vystoupili jsme z vlaku ve Zbečnu a vlčata a světlušky šli po šípkách na Jinčov, které dělali rádcové družin. Po cestě se plnily úkoly, které nám rádcové připravili.

Jedním z úkolů bylo pohladit pejska v chatové osadě u Sýkořice, protože mě to způsobilo malý problém. Pejsek (jezevčík) byl tak přítulný, že se od nás odmítal vzdálit, i když jsme byly dávno za humny. Děti dali pejskovi jméno Hafík a moc se mu s námi líbilo. Nezbyvalo mi nic jiného, než přátelského Hafíka přivázat na uzlovačku a odvézt zpět. U chat jsem Hafíka pustil a šup Hafík si ti štrádoval zpět za oddílem. Naháněl jsem milého Hafíka na polní cestě tam a zpátky, než majitelé na Hafíka zapískali. Už jsem se viděl, jak udělám mojí dcerce radost, splním jí přání, a přivedu jí pejska domů.

Po cestě jsme navštívili Břetislavův dub u Dřevíče, kde se měla roku 1100 stát úkladná vražda knížete Břetislava.

Pověst o Břetislavově smrti v lesích u Zbečna

O nejbližším okolí máme starodávnou zprávu o truchlivém příběhu, jehož svědkem sotva hrad náš býval. Kníže český Břetislav na den sv. Tomáše (21.12.) roku 1100 pozdě večer z honby v lesích Křivoklátských jezdecky vrátil se do Zbečenského dvora a lidé jeho s pochodněmi vyšli do lesů jemu vstříc; tu jistý Lorek uhlídvav svou chvíli, vyskočil ze zálohy a vrazil mu silnou ranou oštěp do života, probodl ho naskrze. Jako hvězda s nebe, dí Kosmas, tak upadl kníže v lese na zemi; pozdě přispěvše věrní jeho, vytahovali oštěp z něho a zdvíhali omdlévajícího; jiní křikem a zmatkem hned jako ztřeštění rozbíhali se na všechny strany ku postižení vraha. Tento pak utíkáje na koni, padl s ním do rokle, kdežto brzy našli ho proboděného vlastním mečem, ač neví se, z úmysla-li. Šlo vůbec o něm domnění, že byl nastrojen od vyhnaných Veršovců Božeje a Mutiny.

(August Sedláček – Hrad, zámky a tvrže království českého. ARGO, Praha 1996)

Nakonec jsme došli na zříceninu Jinčov a vlčata a světlušky museli svést šiškovou bitvu proti rádcům, aby se na hrad dostali. A prohlédli si zbytky obvodových zdí. Víc z Jinčova už nezůstalo.

Jinčov, též Jenčov, je hradní zřícenina nacházející se v CHKO Křivoklátsko na malé skalní ostrožně nad potokem Vůznice (levostranný přítok řeky Berounky) v Křivoklátské vrchovině uprostřed hlubokých křivoklátských lesů asi 6 km severně od Nižboru na okraji Národní přírodní rezervace Vůznice a asi 2 km jižně od obce Běleč, k jejímuž území katastrálně patří. Je chráněna jako kulturní památka České republiky.

Jedná se o jeden z našich nejmenších královských hradů, který patrně vždy plnil pouze funkci loveckého hrádku. Přesné datum založení hradu není známo, výzkumy potvrdily jeho existenci již ve 14. století. Není známo ani to, který panovník jej vlastně založil. Lovecký hrádek Jinčov patrně patřil buďto přímo k městu Nižbor nebo, což je pravděpodobnější, ke hradu Křivoklátu, který se nachází nedaleko odsud. Zřícenina hradu je velmi dobře přístupná po červeně značené turistické cestě. Hrad byl opravdu neobvykle malý, celá zřícenina je tvořena pouze dvěma hradními místnostmi, které se uprostřed hlubokých křivoklátských lesů dochovaly až do dnešních dnů.

Celkový pohled – vlevo palác, vpravo věž

Níže položená část zříceniny

Vloženo z Wikipedie

Potom družiny dostali za úkol přepálit klacek. Každá družina si musela rozdělat vlastní oheň, na kterém úkol splnila. Při tom si všichni upekli buřty.

Po té, co se všichni najedli a uklidili ohniště, jsme se vydali k Nižboru na nádraží. Při čekání na vlak jsme se zastavili ve výletní restauraci, kterou vlastní herec a skaut Tomáš Hanák

(Bohr). Přisedl si k nám ke stolu a vyprávěl nám, jak v rámci oslav 100 let založení Junáka slaňoval Petřínskou rozhlednu. Rozhledna byla zabalena obřím skautským šátkem a Bohr měl tu čest pokřtít šátek anglickým čajem. Než odešel za dalšími hosty restaurace, nechal se Bohr Ježíškem přemluvit ke společné fotce.

